

DŮM V BANGALORE

František Machara

Copyright © František Machara

2025

Ten starý dům jsem viděl ve svých snech snad už tisíckrát, ano tisíckrát, a teď stojím před ním. Tak tady jsem žil, tady jsem bydlel a tady jsem umřel, ano, v mém minulém životě...

Těch pár schodů co vedou k domovním dveřím, vidím stále před sebou. Těžké vstupní dveře, za nimi tmavá chodba, na podlaze velké dlaždice, uvnitř bývalo krásně chladno, dokonce i v horkých letních dnech zde bývalo příjemně chladno. Na podlaze u stěny stával velký hliněný džbán s chladnou pitnou vodou. Tak to tady bývalo, když jsem jako malý chlapec vstoupil do tohoto domu.

Teď tu stojím u polorozpadlého domu, v ruce mám ze dřeva vyřezanou sošku mojí oblíbené dětské hračky, malého slůněte, jmenuje se Angaar. Dostal jsem tu sošku dneska cestou z letiště na tržnici od jednoho starého pána jako suvenýr, podával mi ji a přitom něco říkal, nerozuměl jsem tomu, něco jako *ghar mein svaagat hai ladake*. Upřeně se mi díval do očí takovým uhrančivým pohledem. Hned jak jsem tu sošku uviděl, vzpomněl jsem si na dávno minulé časy, na svůj předchozí život, na své rodiče a sourozence, na babičku s dědou. Právě můj děda mi tuhle sošku ze dřeva jednou vyrobil. Zespu je vyřezáno jméno toho slůněte – Angaar. Chtěl jsem tomu starci dát nějaké peníze, ale on kroutil hlavou a naznačoval, že ta soška je moje. Ukazoval na mne a přitom říkal *yah tumhaara hai Nitesh...*

Jmenuji se Mark Linder, je mi 36 let a bydlím v anglickém Birminghamu. Vystudoval jsem archeologii, pracuji na birminghamské univerzitě a nyní jsem členem mezinárodní expedice archeologů. Právě se chystáme provádět průzkumy podzemí zde, v tomto krásném starobylém indickém městě Bangalore. Naše skupina archeologů má 17 členů. Jedním z nich je rodilý Ind, jmenuje se Kabir, sdílíme spolu hotelový pokoj. V hotelu jsem Kabira hledal, že se jej zeptám, co mi ten stařík na tržnici říkal, když mi tu sošku podával. Měli jsme asi tak dva dny volna, než naši vedoucí vyřídí na úřadech potřebná povolení k zahájení průzkumů a vykopávek. Potkal jsem přítele Kabira v hotelovém baru, seděl a bavil se s přáteli. Pozdravil jsem jej pokynutím hlavy a naznačil, aby přišel ke mně. Sedli jsme si k malému stolku stranou, a já jsem mu pověděl, se se mi dnes cestou přes tržnici přihodilo.

O tom starém domě a mých vzpomínkách z minulého života jsem nic neříkal. Trpělivě naslouchal a pokyvoval hlavou, jako že rozumí. Pak mne požádal, abych mu řekl, co jsem od toho starce slyšel. Snažil jsem si vzpomenout, pak mu říkám, znělo to jako *ghar mein svaagat hai ladake*, nebo tak nějak podobně. A když mi dával tu sošku, říkal něco jako *yah tumhaara hai Nitesh*. Kabir se na mne překvapeně podíval, kroutil hlavou a pak říká. Marku, příteli, tys tady už někdy jednou byl, ten stařec tě vítal zpátky domů, a tu sošku ti vracel zpátky, že je tvoje. Ta řeč, to je hindština. Ani mne to nějak moc nepřekvapilo, jako bych něco takového tušil, pomyslel jsem si. Poděkoval jsem Kabirovi za pomoc, on mávl jen rukou, že prý, když budu chtít, půjde se mnou, kdybych potřeboval něco tlumočit. Většina dnešních Indů hovoří stejně jako hindštinou také anglicky, je to jeden z jejich úředních jazyků. Ale ten stařec, kdo ví jak ten je stár, asi moc anglicky mluvit nebude.

Fotograf Thomas, napadlo mne, vždyť on stále něco fotí, určitě fotil i nás a okolí cestou z letiště, městem přes tržnici až sem k hotelu. Rozhlédl jsem se kolem, jestli Thomase někde nezahlednu, ale nikde v baru nebyl. Zřejmě je někde venku a zase fotí, pomyslel jsem si. Je krásný letní den, konec června, pozdní odpoledne a slunce se chýlí k západu. Půjdu se projít ulicemi města a možná Thomase někde zahlednu. Vyšel jsem z hotelu a dal jsem se tou cestou k tržnici, kterou jsme sem přišli od letiště. Všude bylo v ulicích plno lidí, procházeli se sem a tam, většinou turisté, nahlíželi do výkladních skříní obchodů, vcházeli dovnitř a vycházeli ven. Na konci ulice byl rozlehlý městský park, za ním už jsem z dálky poznal známé místo, tržnici. Cestou parkem jsem najednou spatřil známou tvář, byl to Thomas, ten náš fotograf.

Zrovna fotil kamenné sousoší, osvětlené sluncem které pronikalo korunami vzrostlých stromů. Přišel jsem k němu blíže, jakmile mne spatřil kývl na pozdrav a usmál se. Pozdravil jsem jej a také se usmál. Tome, hledal jsem tě, povídám. Udiveně se na mne podíval a čekal, co od něj budu chtít. S Thomasem jsme se nikdy nějak nepřátelili, jen jsme se stýkali spolu pracovníě, na univerzitě jsme seděli spolu ve stejné kanceláři s Kabirem. Poslyš Tome, ty pořád takhle něco fotíš, máš nějaké snímky z dnešního dne, když jsme po příletu přicházeli od letiště k hotelu?, ptám se. Usmál se, to víš, že mám, povídá a ukazuje svůj fotoaparát.

Mám tady SD kartu 2TB a spoustu fotek z celé naší cesty, z Birminghamu až sem, směje se. Proč Marku? Hledáš něco konkrétního? Ano Tome, hledám jednoho člověka, nějakého starého pána, dneska cestou přes tržnici jsem se s ním zastavil, on mi dal tady tu sošku, povídám a ukazuji mu to malé slůně. Bylo to kolem jedné hodiny odpoledne, když jsme tudy procházeli, dodávám. Pojď si sednout tamhle na tu lavičku, podívám se, říká Thomas. Šli jsme a posadili se na lavičku v parku, pod velikým platanem. Thomas začal procházet snímky zpátky podle času a najednou se na mne překvapeně podíval. Mám to Marku, podívej. Ukazuje mi snímek z tržnice, stojím tam já u dřevěného stánku, v ruce mám tu sošku slůněte, ale nikdo jiný tam se mnou není.

To je divné Tome, podívej se prosím ještě na snímky před tím a potom. O.k., podívám se, říká Thomas a prohlíží snímky celou cestou od letiště až k hotelu. Fotí opravdu stále a všechno, pomyslel jsem si. Marku, je mi líto, ale ten člověk tu není, jestli to ovšem byl člověk, říká a poťouchle se usmívá. To myslíš vážně Tome?, říkám a směju se také, snad se mi to nezdálo, a kde bych vzal tak tohle, nevíš?, říkám a ukazuji mu opět to malé slůně jménem Angaar. Bere si tu malou sošku do rukou a ze všech stran si ji prohlíží, jako by to byl nějaký vzácný předmět, něco mimořádného, skoro nadpozemského, když jsem to dostal od nikoho vlastně. Poté mi malé slůně vrátil zpět a samozřejmě mne s ním několikrát vyfotil. Pro jistotu se ještě na ty snímky ihned podíval, jestli tam jsem já i to slůně. Promiň, zasmál se a ukázal mi ty fotky, jste tam oba, ty i to slůně. Oba jsme se rozesmáli, chechtali jsme se vlastně docela nahlas, až se kolemjdoucí po nás otáčeli. Dobrá Tome, děkuji ti moc, večer si spolu dáme nějaký drink u baru. Já půjdu zpátky do hotelu, zkusím se zeptat ještě Kabira, co to může být za kouzla a čáry. Dobrá Marku, tak večer se uvidíme, já ještě něco vyfotím, než se slunce schová tam za ty hory.

Rozloučil jsem se s Thomasem a šel cestou zpátky k našemu hotelu. Kabira jsem potkal hned před hotelem. Dával si s kamarády drinky v hotelové zahradní restauraci. Jakmile mne spatřil, kýval rukou ať si přisednu k nim. Posadil jsem se k té partě našich výzkumníků a objednal si také pití. Řekl jsem Kabirovi krátce ten můj příběh s Thomasem.

Udiveně na mne zíral, jako by mi nevěřil, po chvílce ale připustil, že jsou všude nějaké věci mezi nebem a zemí, jak se říká. Slíbil mi, že se mnou zítra zajde na tu tržnici a poptá se domorodců po tom starci. Seděli jsme dlouho do noci, bavili se a popíjeli. Večer po setmění se k nám přidal i fotograf Thomas a dali jsme si spolu pár slíbených drinků. O mém zážitku ze starcem jsme již nemluvili, probírali jsme normální věci z každodenního života, sport, politiku, umění, rodiny, ženy, děti a tak. Jen já jsem každou chvíli pomyslel na tu svoji událost. Ještě dlouho do noci jsem na pokoji nemohl usnout, stále jen myslel na to samé. Nakonec jsem usnul a zdál se mi podivný sen.

Viděl jsem opět z dálky ten starý dům. Přicházel jsem k němu po chodníku vysypaném červenou cihlovou drtí. Půjdu blíž a vidím, na schodech ke dveřím sedí on, ten stařec z tržnice. Divné je, že jeho postava nevrhá vůbec žádný stín, jak si tak vzpomínám, vlastně ani tam na tržnici nebyl od jeho postavy žádný stín, právě jsem si vzpomněl co na něm bylo tak zvláštní...

Teď mi kývá rukou na pozdrav, usmívá se a říká, tak jsi mne přece našel Niteshi, já jsem Kamal, tvůj průvodce. Pojď blíž, něco ti ukážu, říká ten stařec a natahuje ke mně svou hubenou ruku. Natahuji k němu svou ruku také, dotkneme se prsty a najednou se zablesklo a všechno je pryč. Probudil jsem se celý zpocený, hlava mne bolí a cítím se jako v horečce. Sedím na posteli, Kabir je také vzhůru, sedí na posteli a ptá se mne, co se děje, jestli jsem v pořádku, jestli nemá zajít pro našeho doktora. Říkám děkuji, ale že mi nic není, jen zlý sen. Kabir si lehl zpátky na postel a já také. Co to bylo?, pomyslím si. Jsem snad blázen? Určitě nejsem, ale normální to také není. Ještě skončím u nějakého psychoterapeuta, to nechci. Podívám se na hodinky, je teprve po čtvrté hodině, už ať je ráno prosím.

Spoléhám na přítele Kabira, snad na něco přijde. Usnul jsem a tentokrát spal až do rána, žádný sen. Ráno jsme vstali a šli na snídani. Po snídani jsme šli s Kabirem zase tou ulicí města přes park, až dolů na tržnici. Cestou jsem mu vyprávěl ten můj zvláštní sen, jak jsem šel tím červeným chodníkem k domu, také o tom starci Kamalovi. Pozorně naslouchal a pokyvoval hlavou jako že rozumí. Přišli jsme na tržnici, Kabir se rozhlížel a potom se dal do hovoru s místními trhovci. Za chvílku byl kolem něj hlouček zvědavců a všichni o něčem debatovali, přitom gestikulovali a mávali rukama. Já jsem stál opodál a všechno jen pozoroval, stejně bych jim nerozuměl ani slovo. Po pár minutách vystoupil Kabir z toho hloučku a šel směrem ke mně. Ostatní diskutovali dále, chvílemi to vypadalo, že to skončí hádkou, v tom lepším případě. Doufám, že se ještě nepoperou, říká Kabir, zastavuje se na půl cestě a dívá se zpátky k tržnici. Pak mávne rukou a jde ke mně. Tak Marku, příteli, asi vím kde je ten dům, co jsi viděl ve snu. Pojď, není to daleko, jestli je to on. Vyšli jsme zpátky směrem k našemu hotelu ale cestou rušnou ulicí s obchůdky jsme odbočili vlevo a úzkou uličkou prošli k zarostlému parku plného starých vzrostlých stromů a hustých keřů. Najednou jsme se ocitli u nějaké staré kašny. Od ní vedl dál úzký chodník, přesně takový, jaký jsem viděl ve svém snu, posypaný červenou cihlovou drtí.

Jdeme dále a najednou se před námi objevil ten tajemný dům. Byl vzdálený ještě asi tak 50 metrů, ale už jsem věděl, že je to on. Naráz jsme se oba s Kabirem zastavili a jen tak se tiše dívali. Srdce mi bušilo vzrušením, snad jej slyšel i Kabir. Marku, tak jsme tady. Dál musíš jít už sám, promiň, ale je to jen mezi tebou a tím tam, povídá a ukazuje tím směrem, kde stojí ten dům. Dobrá, Kabire, příteli, děkuji ti, udělal jsi už pro mne dost, dál půjdu sám a potom ti povím co bylo dál. Tak jdu blíže k tomu domu, ani se neotáčím a nevidím přítele Kabira jak odchází zpátky a mizí mezi hustými keři. Teď tu stojím u toho polorozpadlého domu, sahám do kapsy své bundy a v ruce mám tu ze dřeva vyřezanou sošku mojí oblíbené dětské hračky, malého slůněte jménem Angaar. Položil jsem sošku na kraj chodníku, jdu dále a nejspíš kráčím po pěti schodech ke starým dřevěným dveřím. Jsou pootevřené, jako by lákaly, jen pojď dále, pojď dovnitř do domu, pojď domů...

Opatrně vcházím do domu a rozhlížím se. Vlevo je tmavá chodba a zavřené dveře. Vpravo jsou také dveře, jsou otevřené a za nimi sluncem prosvětlená místnost. Jdu chodbou do té místnosti a nahlédnu dovnitř. Rázem se se mnou všechno zatočí a cítím jako bych někam padal, zkouším se něčeho zachytit ale není čeho. Najednou ucítím jemný stisk něčí ruky. Všechno je jako v mlze ale pomalu přestává ten kolotoč a já cítím že si sedám se zkříženýma nohama na podlahu té místnosti, začínám i normálně vidět, i když ostře jen přímo před sebou. Vidím zase toho starce Kamala, sedí přede mnou se zkříženýma nohama a drží mne za ruce svýma hubenýma rukama. Tak tě vítám doma Niteshi, já jsem Kamal, tvůj průvodce života. Nemusíš se bát, nechci tě polekat, jsem s tebou už po staletí. Nevím, jestli tomu věříš nebo ne, říká se tomu reinkarnace. Podívej tamhle, říká a ukazuje vlevo na stěnu místnosti. Najednou vidím scénu jako na promítacím plátně v biografu...

Vidím naši rodinu Mohan. Já jsem Nitesh, je mi tak 8 let, bratr Akash, sestra Manju, můj otec Anshu, matka Tanu a také můj děda Aman a babička Simran. Vycházíme z toho našeho domu a jdeme parkem do města. Jsme všichni svátečně oblečení, ve městě jsou dneska velké oslavy – Bangalore Karaga, je jaro, 20. května 1876. Sestra jde s ostatními spořádaně po chodníku, my s bratrem si hrajeme s červeným míčem. Běháme za ním po trávě, mezi stromy a keři, občas se nám zakutálí do hustého porostu kolem chodníku a my jej ve vysoké trávě hledáme. Právě jsem míč našel, v zelené trávě je ten červený míč našťestí dobře vidět, shýbám se a беру jej do rukou. Najednou cítím ostrou bolest v levé ruce, to v trávě byla schovaná také velká kobra která mne kousla. Nemohu dýchat, ztrácím vědomí, jen z dále slyším křik mého bratra Akashe, jak volá ostatní o pomoc.

Pak už nic, je konec, jen tma všude kolem, a v dálce nějaké bílé světlo ke kterému se blížím, najednou je tma všude kolem, jen ta tajemná zář mne celého obklopuje. Obraz na stěně náhle zmizel. Jsem z toho celý zmatený, nevím co se stalo, co to má všechno znamenat. Procitám a cítím stále jak mne drží ten stařec Kamal za ruce. Tak už tomu věříš Marku? Jsem rád, že jsi mne našel a mohl jsem ti ukázat tvůj minulý život, říká Kamal. Trochu jsem se vzpamatoval a je mi najednou nějak lépe. A co budoucnost, tu taky umíš nastítnit?, ptám se. Ne, Marku, budoucnost vidět nemůžeš, kdybys ji znal, mohlo by to změnit spoustu věcí, které změnit není radno. Jdi dále a žij svůj život tak jako dosud, to co přijde a stane se, mělo přijít a mělo se stát. Jen jednu radu ti dám do budoucnosti, to mohu. Až potkáš dívku jménem Emily, drž se jí, je to ta pravá, víc ti říci nemohu. Po těchto slovech se náhle stařec Kamal spolu s tou tajemnou září kolem vytratil.

Já jsem tam seděl na podlaze místnosti a jen oknem sem z venku pronikalo světlo slunečních paprsků. Vstal jsem a vyšel chodbou ven z toho tajemného domu. Scházím těch pár schodů dolů, zvedám sošku slůněte a strkám ji do kapsy své bundy. Jdu pomalu chodníkem s červenou cihlovou drtí. U staré kašny se zastavuji a otáčím, abych ještě jednou zahlédl ten starý dům. Přemýšlím, stalo se to doopravdy nebo se mi to jen všechno zdálo? Stalo se to, ale mohu se s tím vším vůbec někomu svěřit? Co přítel Kabir, bude mi věřit, když mu to povím? Nevím, ale raději si to nechám zatím pro sebe. Otočil jsem se a pokračoval chodníkem kolem kašny dále, mezi hustými keři a vzrostlými stromy, dále pak úzkou uličkou až k ulici co vede k našemu hotelu. Přišel jsem k hotelu a šel rovnou na svůj pokoj.

Spolubydlící Kabir se právě v koupelně holil. Když mne uviděl, vyšel ven z koupelny s namydlenou bradou a napůl oholený. Tak co Marku, povídej, co tam bylo zajímavého, co ten stařec?, ptá se nedočkavě. No nic zvláštního Kabire, starý polorozpadlý dům, nic víc, nikdo tam nebyl, zalhal jsem. Asi ho to uspokojilo, šel se dál věnovat holení. Já jsem se natáhl na postel a jen tak chvíli přemýšlel. Zítra nám začne práce, pustíme se do těch plánovaných prací a vykopávek. Docela se těším, život se vrátí do starých kolejí, už nebude čas na nějaké astrální putování po minulých životech, pomyslel jsem si. A tak se stalo. Následující dva měsíce naší expedice proběhly téměř podle plánů. Jen asi na týden nás přerušili. To když jsme já a Kabir objevili při odkrývání zeminy při vykopávkách nějaký podezřelý mělký hrob a v něm dvě těla v pokročilém stavu rozkladu. Probíhalo vyšetřování, policie, soudní lékaři, technici a znalci. Všechno důkladně ohledali a odvezli. Následně jsme se dozvěděli, že tam našli dva turisty pohřešované od roku 2014. My jsme pak celé dny a týdny pracovali dále na vykopávkách a průzkumech podzemí v části starobylého města Bangalore. Po večerech jsme s Kabirem a ostatními členy expedice popíjeli v hotelovém baru, a tak ubíhal čas. Domů do Birminghamu jsme se vrátili začátkem měsíce září. Dále jsme pracovali a vyhodnocovali nasbírané vzorky z expedice, třídili, popisovali a ukládali vše do archívů na univerzitě a v muzeu.

Ke konci roku jsme dostali další velkou zakázku, naštěstí přímo tady v našem městě Birminghamu. V sousedství kláštera a katedrály svaté Marie se bude rekonstruovat dopravní hřiště. Při prováděných sondách se našly nějaké artefakty u obvodových zdí katedrály, tak jsme dostali za úkol provést průzkum podloží. Jeli jsme s přítelem Kabirem a fotografem Thomasem uvedené místo zaměřit. Thomas pořizoval fotografie, já s Kabirem jsme zaměřovali a zapisovali do mapy souřadnice té lokality. Na základě dohody jsme si měli v budově kláštera vyzvednout původní historické mapy a podklady z doby, kdy se obvodová zeď stavěla. Kabir skládal věci do auta a čekal na Thomase až dokončí svou práci s focením. Já jsem šel do budovy kláštera a ohlásil se k představené. Vyřídil jsem vše potřebné a z archivu vyzvedl ty staré dokumenty a mapy. Jdu chodbou k východu z budovy. Proti mně jde nějaká mladá žena a vláčí s sebou velký těžký kufr, přes rameno má ještě malou koženou kabelku. Pozdravil jsem ji a nabídl se, že jí s tím kufrem pomůžu. Usmála se na mně a jako by se začervenala. Byla štíhlá, tak vysoká asi jako já, dlouhé kaštanové vlasy a tmavé hnědé oči, nenalíčená, ale tak nějak přirozeně krásná.

Na sobě dlouhou hnědou sukni, světle modrý svetřík, na nohou černé kožené vysoké boty, dlouhý tmavošedý kabát. Myslím, že jí mohlo být tak dvacet osm, třicet let. Přišli jsme k vysokým dveřím z budovy a vyšli ven. Sešli jsme pár schodů dolů a stáli na chodníku před klášterem. Konečně volná, povídá najednou ta žena a otáčí se zpátky k budově. Deset let jsem tady byla zavřená jako jeptiška, dneska jsem vystoupila z řádu. Je mi dvacet devět let.

Podívá se na mně a směje se, usmívám se také, tak to vám moc přeji, začátek nového života, říkám. A co budete teď dělat, jestli se mohu zeptat. Jistě, můžete. Já mám vystudovanou dálkově univerzitu, budu učit na střední škole dějepis a přírodopis, už mám místo domluvené. Tady v Birminghamu, na Aston Manor Academy, je to ve čtvrti Newtown. Mám tam pronajatý byt v domě přímo naproti škole. A co máte vy za práci, ptá se nesměle ta žena. Já jsem vystudovaný archeolog, říkám, je mi třicet šest, pracuji na birminghamské univerzitě, bydlím tady ve městě, na Somerset Road, kousek od univerzity. Tak to máte také blízko do práce, říká ta žena. To ano, povídám, jen pokud nejsme někde ve světě na expedici, směji se nahlas. Také se usmála a ukázala krásné bílé zuby. Zpozorovala, že si ji prohlížím a opět se trochu jakoby začervenala. Jak se dostanete do Newtown, ptám se, máte objednané taxi, nebo jej chcete zavolat? Usmála se opět mile a povídá, vlastně nevím, jsem z toho docela vedle, ještě nevím, jak to všechno funguje, nikdy jsem to neřešila. Tak jestli vám to nebude vadit, nabídnu vám svezení, jsme tady s kolegy mým autem, už máme hotovo a pojedeme zpátky na univerzitu. Cestou vás vyložíme v Newtown před školou. Jé, to budete moc laskav pane, říká a směje se, promiňte, nepředstavili jsme se, nebyla jsem také na tohle zvyklá, jak se vlastně jmenujete? To vy promiňte prosím, to já jsem se měl představit první. Já jsem Mark, těší mne, říkám omluvně a podávám jí ruku. Těší mne Marku, říká, usmívá se a tiskne moji nabízenou ruku, já jsem Mary, vlastně ne, moment...

Nestačila více nic říci, k chodníku právě přijeli Thomas s Kabirem a zatroubili, až jsme se oba lekli. Zamával jsem a naznačil, že vezmeme tuhle mladou dámu s sebou. Oba příkyvovali že samozřejmě. Šel jsem k autu a otevřel zadní dveře, Mary nastoupila a posadila se na sedadlo. Vzal jsem ten její velký těžký kufr, otevřel zavazadlový prostor, kufr tam vložil a zavřel víko. Obešel jsem vůz, otevřel a nasedl jsem vzadu vedle Mary a zabouchl dveře. Představím vás, povídám, tahle mladá slečna je Mary, to jsou moji kolegové z práce, Kabir a za volantem, to je Thomas. Usmáli se na sebe všichni zdvořile a můžeme jet. Tak kam to bude?, ptá se zvědavý Thomas, který moje auto řídil. Tome, jeď k univerzitě a jděte s Kabim za šéfem, vezměte mu ty dokumenty, říkám a podávám papíry Kabirovi. Já zavezu slečnu kousek dále do Newtown a vrátím se k vám. Dobrá, říká Kabir, bere si ty dokumenty, schválně tak aby mu Mary neviděla do tváře. Přitom na mně dělá grimasy, jako by se líbal se svou dívkou. Ty neřáde, pomyslím si, jen počkej, a naznačuji pěstí pod bradou...

Přijeli jsme k naší univerzitě, Thomas s Kabirem vystoupili, rozloučili se s námi gestem a chystali se jít ke schodišti do budovy. Kabir už se o nic nepokusil ale Tom, jak jej znám, ten si neodpustí nějaký ten kousek. Když jsem vystupoval abych si přesedl za volant, ukázal palec nahoru a zamrkal. Tak aby to Mary neviděla samozřejmě. Možná, že jsem se začervenel teď pro změnu i já. Sedl jsem za volant a rozjel se od chodníku směrem do centra a dále na Newtown.

Cestou jsme si s Mary povídali o všem možném, o dětství, o místech, kde jsme vyrůstali a kde se nám líbí. Mary bydlela v dětství v Marston Green v Birminghamu. Bylo to kousek od domu kde vyrůstal známý Ozzy Osbourne ze skupiny Black Sabbath. Cesta nám uběhla a byli jsme v Newtown u domu kde bude Mary bydlet. Vystoupili jsme z vozu, já jsem vzal z kufru auta to její zavazadlo a šli jsme ke vchodu domu, který byl přímo naproti hlavním dveřím budovy školy. Moc vám děkuji Marku za pomoc, dál už to zvládnou, nevím jak bych to sama dala, vůbec nejsem na tenhle styl života zatím asi ještě připravená, povídá Mary. To je v pořádku Mary, rád jsem vám pomohl, jste moc milá a krásná žena, povídám. Co vás to vůbec napadlo, deset let se takhle skrývat před světem. Jsem také věřící, ale žít se má s lidmi, normálně. Já vím, dnes už to vím, ale bylo to takové moje rozhodnutí tehdy, jestli chcete, budu vám to někdy vyprávět Marku. Jste také moc milý, ale nevím, abych někomu neublížila, víte jak to myslím. Víím, v pořádku Mary, já jsem single, nikoho nemám, ani rodiče, ani sourozence. To je mi líto Marku, tak ještě jednou děkuji mnohokrát za pomoc a snad se někdy potkáme, už víte kde bydlím a kde pracuji, říká Mary a podává mi ruku. Stisknu její ruku a dívám se jí přímo do očí, nemůžu svůj zrak odvrátit, ty její oči, takové hluboké mandlové, prostě jako okna do duše, do čisté duše. A mimochodem, nejsem Mary, to bylo moje jméno jako řádové sestry, já jsem Emily Wilson.

Jakoby mi někdo v ten moment sáhl ledovou rukou na srdce. To není možné, tak tohle je zřejmě ta Emily, jak o ní mluvil ten stařec Kamal. Jak to proboha věděl, že se potkáme. Asi jsou opravdu věci mezi nebem a zemí, nebo tam tím, jak říkal přítel Kabir. To mne moc těší Emily, já jsem Mark Linder, říkám a svírám její útlou ručku ještě pevněji. Jsem ráda, že jsem vás potkala Marku, asi to je ten správný začátek nového života. Věřím na osud, ne na náhody, určitě jsme se měli potkat, tomu věřím. To já také Emily, povídám a konečně jí pouštím ruku, jednou ti to řeknu, všechno, říkám si už jen v duchu pro sebe. Tak mne napadlo Emily, osmělil jsem se. Nemohl bych vás pozvat odpoledne na čaj nebo kávu? Je mi s vámi tak moc dobře, takhle to přece neskončí. Čekal bych všelicos, že mne odmítne, urazí se nebo tak něco, ale ona?, vrhla se ke mně, skoro jsem se lekl, skočila mi kolem krku a políbila mne na tvář, přitom jí vyhrkly z těch jejích krásných očí obrovské slzy štěstí. Marku, doufala jsem že to řekneš, začala mi samovolně tykat.

Sahá do kabelky, vytahuje a otevírá bílou obálku. Tady máš moje číslo sem do bytu, mobil ještě zatím nemám, říká a podává mi lístek s ručně napsaným telefonním číslem a jménem, Emily Willson. Já si vybalím věci, trochu se zabydlím a večer bychom mohli někam zajít, zavolej tak ve čtyři, říká. Dobrá Emily, zavolám, a děkuji i já tobě, říkám, z kapsy bundy si беру peněženku a vytahuji svoji vizitku se jménem, adresou a telefonním číslem na mobil a podávám ji Emily. Tak ve čtyři, a pak pro tebe přijedu, zatím se měj krásně, říkám a dávám jí na oplátku pusu také, ale teď už na ústa. Okamžitě se krásně začervenala a slušelo jí to ještě více. Rozloučili jsme se, ještě si zamávali, ona vešla s velkým kufrem do domu, já jsem nasedl do svého Discovery a odjížděl směrem přes centrum do práce. Najednou se mi zdálo všechno nějak barevnější, krásnější než dříve. I ty ulice města, jindy tak šedé s těmi stromy bez listí, najednou všechno zářilo jako když se před Vánocemi všechno nazdobí a večer rozsvítí. Nikdy předtím jsem něco takového nezažil. Svoje rodiče jsem nepoznal, prý mne odložili jako mimino do dětského útulku a jeli si plnit své sny za velkou louží, do Ameriky, nikdy jsem už o nich neslyšel.

Vyrůstal jsem pak v dětském domově a odešel až v patnácti letech na střední školu, potom na vysokou a nakonec jsem absolvoval univerzitu kde nyní i pracuji. Moje práce mne baví, ale časem bych chtěl jít učit, nabízel mi to rektor již několikrát. Usadit se, abych nemusel cestovat křížem krážem po světě. Teď, zdá se, k tomu bude příležitost a další pádný důvod – Emily.

Přijel jsem k univerzitě a zaparkoval svůj vůz na rozlehlém parkovišti mezi kampusem a budovou univerzity. Vešel jsem do budovy a vyjel výtahem do poschodí. V kanceláři jsme pak s kolegy pracovali na dokumentech co jsem vyzvedl v klášterním archivu. Kabir a Thomas jako by něco tušili, pozorovali mne, poznali oba že jsem v dobré náladě, že se něco mezi námi s Emily stalo. Jsem od přírody spíše introvert, takový uzavřený do sebe, pracuji a ničeho ostatního si moc nevšímám. Teď jsem najednou takový otevřenější, zapojuji se do diskuse, žertuji a pozoruji věci a lidi kolem. V poledne jsme šli společně do kampusu na oběd, jindy si sedám někam ke stolu sám, dneska jsem ale sedl vedle Kabira s Thomasem, a bylo jim to divné samozřejmě.

Marku, tak už nám to řekni, poznáme to na tobě, co bylo, povídej, žadonili oba. Jen jsem se zasmál, nebylo nic, zatím, ale kluci, dneska máme rande. No tohle Marku, ty jsi to tedy vzal hopem, ale přejeme ti to. Děkuji kamarádi, povídám, zítra vám povím víc. Po obědě jsme se vrátili do kanceláře a pokračovali ve své práci. Kolem třetí hodiny jsem zašel za rektorem univerzity Johnem Hardingem, přivítal mne a posadili jsme se ke konferenčnímu stolku v jeho velké kanceláři. Tak co Marku, už sis to promyslel, tu moji nabídku?, ptá se, jako by tušil, proč jsem za ním přišel. Ano Johne, promyslel jsem si to a беру tu vaši nabídku, půjdu učit na katedru. Tak to je náramné Marku, to je ten nejhezčí dárek k Vánocům, co jsi mi mohl dát. Počítám s tebou hned od Nového roku. Pokud máš nějakou rozdělanou práci, předej to tomu novému co přišel před měsícem, Roger Nash se myslím jmenuje. Dobrá Johne, moc toho nemám, jen jsme dneska přivezli ty dokumenty z kláštera z archivu, má je Kabir s Thomasem, řeknu jim to.

Dobře Marku, já za nimi také zajdu, ať je to oficiální, také jim oznámím, že u nich končíš. Je dvacátého prosince, stejně budou svátky, vezmi už si volno do konce roku a připravuj se na novou pozici. Novou pracovní smlouvu, materiály a potřebná skripta ti pošlu do e-mailu. Vstali jsme od stolku a chystal jsem se k odchodu. Tak hodně štěstí ti přeji Marku, a užij si svátky. Já vám také Johne i celé vaší rodině přeji hezké svátky Vánoční a do nového roku hodně štěstí a zdraví. Tím jsme se rozloučili a já šel do kanceláře sbalit si svých pár věcí. Kabir s Thomasem se zajímali co se děje, jestli jsem nedostal výpověď, zasmál jsem se jen a pověděl jim, že jdu od Nového roku učit na katedru a že už mám do konce roku volno. Tak to jsou změny Marku, začíná se ti dařit. Moc ti to přejeme, ale doufám, že se občas ukážeš mezi kamarády, povídá Kabir. To víš, že za vámi občas přijdu. Do kanceláře právě přišel ten nováček, Roger Nash, kývl jsem na něho ať jde ke mně. Přišel blíž a já jsem mu předal můj pracovní stůl, počítač a důležité informace k rozpracované zakázce, pak jsem mu i ostatním popřál veselé Vánoce a hodně zdraví a štěstí v novém roce. Popřáli jsme si všichni navzájem a domluvili se, že se sejdeme po svátcích, 27.prosince v 19:00 hodin jako každý rok na firemním večírku v restauraci Decorum. Bylo právě něco před čtvrtou hodinou. Ještě než jsem odešel z kanceláře, zavolal jsem Emily, abych jí řekl také tu novinu.

Že už nebudu jezdit po světě s expedicemi, ale zůstanu zde ve městě a budu učit na katedře birminghamské univerzity archeologii. Vzala to okamžitě, jako by celou tu dobu seděla u telefonu a čekala až ten zazvoní. Krátce jsem jí řekl tu radostnou zprávu a domluvil ses ní, že kolem páté ji vyzvednu u ní v bytě. Zavýskla radostí a že se na mne moc těší a posílá mi pusy. Položil jsem telefon, ještě jednou kývl všem na pozdrav a odešel jsem z kanceláře na chodbu. Výtahem sjel do přízemí, vyšel ven z budovy a zamířil ke svému autu na parkovišti. Rychle se začínalo stmívat, slunce zapadlo již před půl hodinou, v ulicích už se rozsvítily ty vánoční výzdoby a také za okny domů to zářilo všemi barvami. Nasedám a startuji, vyjíždím z parkoviště. Jedu ulicí k centru města a mířím do čtvrti Newtown. Je dvacátého prosince 2025, blíží se Vánoce. Zítra je zimní slunovrat. Slunce vrcholí na obratníku Kozoroha, noci se začnou opět zkracovat a dny prodlužovat. Přejde zima a přijde jaro. Jaký bude ten nadcházející rok? Nevím, ale záleží to jen na nás. Cestou přemýšlím, měl bych pořídit na Vánoce stromeček a také nějaký dárek pro Emily. Už to mám, koupím jí mobilní telefon a něco ještě k tomu. Tolik let zpátky jsem Vánoce nikdy neslavil, nebylo s kým. Ani stromeček jsem neměl, jen pár větviček jedličky nebo smrčku jsem dal do vázy na stole v bytě. Tentokrát to bude jiné.

Právě jsem přijel před dům Emily a zaparkoval u chodníku. Vystupuji z auta a zavírám dveře. Jdu ke vchodu do domu, dívám se na štítky zvonků vedle dveří, kupodivu je tam už i ten co hledám, Emily Wilson. Tak to vypadá, že už se zabydlela se vším všudy. Zmáčknu tlačítko zvonku a čekám. Okamžitě se z komunikátoru ozve milý hlas Emily, prosím, kdo je tam? Ahoj Emily, to jsem já, Mark, říkám do mikrofону. Ó Marku, pojd' dále, říká Emily a otevírá mi elektronickým klíčem dveře. Vstoupil jsem do domu a jdu chodbou, vlevo i vpravo jsou dveře bytů, a tam poslední vlevo, otevřely se dveře a v nich stojí ona, krásná Emily. Ahoj Marku, vítám tě tady, říká a směje se. Na sobě má světle modré dlouhé šaty, na nohou lehké pantofle. Vlasy má sepnuté vzadu do culíku, tím vyniká její dlouhý štíhlý krk. V uších jí visí náušnice z tmavě modrých korálků. Jde mi naproti, objímáme se a políbíme. Tak pojd' dále, říká a ukazuje rukou dovnitř do bytu.

Vstoupil jsem dovnitř a rozhlížím se. Na stolku svítí velká svíčka a krásně voní, asi skořice, tu mám také rád. Jinak byl celý byt docela vkusně zařízený, dvě komody, pár skříněk, květinový stůl, pohovka a dvě křesla. Na plovoucí podlaze velký hnědý koberec uprostřed. Vlevo od okna malý kuchyňský kout a dveře, myslím že do koupelny. Vpravo od okna další dveře, asi do ložnice. Na stěnách visí pár obrázků s motivem přírody. Máš to tady moc pěkné Emily, povídám. To ještě není úplně zařízené, říká Emily. Spoustu věcí si ještě musím pořídit, nějaké květináče s kytkami, a hlavně nějaké větší hifi stereo, mám tady jen tohle rádio s CD a pár disků. Ráda poslouchám hudbu, hlavně klasiku, Vivaldi, Beethoven, ale také new age, jako Vangelis nebo Mike Oldfield. Tak to se mi také líbí, povídám, já mám ještě rád Čajkovského, irské Clannad a také Sarah Brightmann a Gregorians.

Na jaře, než jsme odjeli na expedici, byl jsem na jejich společném koncertě, tady v Birminghamu, bylo to úžasné. Tak to jsem moc ráda, myslím, že si budeme rozumět, povídá Emily. Ale pojd', posadíme se na chvíli, dáš si čaj nebo kávu?, ptá se. Nebo nějakou limonádu? Byla jsem trochu něco nakoupit, tady kousek ve vedlejší ulici, je tam takový malý obchůdek, mají tam skoro všechno. Mám i pivo, kdybys chtěl. Děkuji Emily, stačí jen trochu vody nebo džus, jestli máš.

Mám, určitě, moment, říká. Vyskočila od stolu, bere z lednice krabici s pomerančovým džusem, nalévá do sklenice a přináší na stůl přede mne. Sama má před sebou sklenici s malinovou limonádou. Děkuji, říkám a pokračuji, Emily, díval jsem se tady cestou kolem, když jsem přijížděl, kousek odsud v Cecil Street je malá kavárna, Sue's Café, tam bychom mohli zajít, jestli chceš. Dívám se na Emily, co ona na to, pak mne náhle překvapila...

A nezůstaneme dneska doma, mně se ani nikam nechce, chtěla bych být jen s tebou Marku, říká něžně a sleduje, co na to já. Usmál jsem se a řekl, tak dobře Emily, budeme doma a uděláme si hezký večer. Natáhla se ke mně a políbili jsme se. Pak vstala, šla ke komodě u okna, zapnula to malé rádio s CD. Místností se rozlehla známá a příjemná hudba. Už podle úvodní melodie jsem to poznal, to je Mike Oldfield, že? Voyager, z roku 1996, říkám. No Marku, je vidět, že se vyznáš, říká Emily a přechází do kuchyňky, otevírá lednici a vytahuje láhev šampaňského. Z police nad dřezem bere dvě skleničky, přichází ke stolku a pokládá vše na bílý ubrus vedle svíčky a sedá si na pohovku. Dívá se na mne takovým milým pohledem, trochu vyzývavým, trochu jakoby omluvným, abych si jako nemyslel nic špatného, že to jako plánovala dopředu a tak. Usmívám se také, ukaž já to otevíru, říkám a natahuji se po láhvi. Podává mi ji, já ji pomalu otvírám. Trochu to bouchne ale špunt držím bezpečně v dlani, nechci jí tady udělat nějakou škodu, rozbít světlo nebo něco jiného. Nalévám víno pomalu do skleniček, šumí a krásně to zavonělo. Bereme skleničky do rukou, zvedáme je a přitukneme si. Tak na co si přijijeme, ptám se a dívám se Emily upřeně do očí. Ona můj pohled opětuje a také se mi dívá přímo do očí. Na naše setkání, na nové začátky.

A hlavně na nás dva, na naši lásku, říká a naklání se ke mně abychom se políbili. Políbili jsme se na ústa, pak ještě jednou a ještě a ještě. Najednou jsme odložili svoje sklenice na stolek a začali se objímat a líbat tak vášnivě a divoce, jako by to mělo být naposled v životě. Ach Marku, miláčku, to je tak krásné s tebou, vůbec nevím co si o mně musíš myslet, ale já jsem opravdu konečně šťastná. Emily, lásko moje, to je v pořádku, já to cítím také tak, byl jsem také dlouho sám, jen sem tam nějaké letmé známosti, nikdy žádný trvalý vztah. Jednak kvůli mé práci a také, víš, já jsem spíše introvert. Nejsem a nikdy jsem nebyl žádný playboy, nevyhledával jsem nic, vlastně jsem asi čekal na něco, až to přijde samo, časem. A teď to mám, miluji tě Emily, říkám a dlouze ji líbám na ústa, přitiskla se ke mně, objímáme se a líbáme, cítím jak jí tečou slzy štěstí po tvářích. Venku za okny už je černá tma, hraje příjemná hudba, voní skořicová svíčka, šampus, dvě skleničky a my dva. Najednou jsme středem celého vesmíru, jsme oba šťastni, milujeme se láskou skutečnou...

Věříš na lásku na první pohled miláčku?, ptá se najednou Emily a dívá se na mne těma krásnýma očima ještě plnýma slziček štěstí. Já ano, povídá. Dneska ráno, když jsme se potkali a ty jsi mne oslovil, tam na chodbě kláštera, cítila jsem něco zvláštního, něco krásného, co jsem ještě nikdy nezažila. Jako bych v ten moment věděla, že jsi to ty, ten pravý, říká a objímá mne. Přitom vzlyká a slzičky jí opět kanou a stékají po tvářích. Ano miláčku, věřím na lásku na první pohled, i já to tak cítím. Také jsi mi učarovala poprvé co jsem tě spatřil, jsi tak přirozeně krásná, žádný make up, žádné umělé řasy, nic. Jen to, co ti dal Bůh, říkám a líbám ji něžně na její krásná ústa. Nevím, jak dlouho jsme takhle seděli v objetí, líbali se a povídali si.

Čas najednou byl někde mimo naše chápání, a také všechno kolem nás. Byli jsme spolu, byli jsme šťastni. Dopili jsme láhev šampaňského a potom ještě jednu další. Poslouchali jsme příjemnou hudbu a bylo nám nádherně. Dáme si něco k jídlu, povídá najednou Emily, vstává a jde do kuchyňky. Otevírá lednici, vytahuje velkou obloženou mísu se salámy a sýry, přináší ji a pokládá na stolek k pohovce. Poté jde zpátky do kuchyňky, ze skříňky bere talíř s nakrájeným toustovým chlebem, k tomu dvě vidličky a přináší ke stolku. Ještě postavím vodu, dáš si kávu nebo čaj miláčku, ptá se. Děkuji lásko, dám si čaj, nějaký ovocný jestli máš, říkám a usmívám se. Mám na výběr, říká Emily a z poličky vedle kuchyňské linky bere papírovou krabici, přináší ji ke mně a otvírá. Je tam asi 10 druhů různých čajů v sáčcích. Vybírám si ten zázvorový s citronem a Emily si bere také ten. Vidím, že máme i stejné chutě, co se čaje týká, říká a usmívá se.

Odnáší krabici zpátky na polici a sáčky s čajem dává do dvou hrníčků. Nesladím, říkám. To já také ne, odpovídá Emily a zalévá čaje z právě vařící konvice. Bere hrníčky a přináší je na stolek k pohovce. Sedá si a bere do jedné ruky vidličku a druhou rukou toastový bílý chléb. Já si beru také chléb a vidličku. Tak dobrou chuť miláčku, povídá, políbíme se, dobrou chuť lásko, odpovídám a napichuji vidličkou kousek sýra a salámu. Jak jsi to vůbec stihla, tohle všechno připravit?, ptám se po chvíli. To nic není, povídá Emily, to všechno jsem koupila v tom obchodě, mají tam skoro všechno a teď před Vánoce mají připravené velké zásoby, směje se. Najedli jsme se a dali si ten dobrý voňavý čaj. Emily sklidila ze stolu a odnesla vše do kuchyňky ke dřezu. Poté se vrátila, seděli jsme dále a povídali si o sobě, o dětství, o tom co jsme dosud prožili.

Řekl jsem Emily o sobě všechno, jak to se mnou bylo a jak jsem svoje rodiče vlastně nikdy nepoznal. Naslouchala pozorně a soucitně přikyvovala a přitom se jí zaleskly slzičky v očích. Byla opravdu empatická a bylo vidět, že se jí ten můj příběh hodně dotkl. Otřela si slzičky, políbila mne a přitulila se. Já ti miláčku také musím říci, jak to bylo se mnou, proč jsem vlastně skončila tam kde jsme se potkali, povídá a dívá se mi do očí. Víš, jsem jedináček, moji rodiče byli moc hodní, oba byli učitelé, učili na umělecké škole, mamka klavír a harfu, táta učil housle a violoncello. Když mi bylo osmnáct, v létě 2014, o prázdninách jsem jela na venkov k babičce. Rodiče tehdy hodně cestovali, lákaly je exotické země, Havaj, Thajsko, Bali, Srí Lanka a tak. Toho roku cestovali do Afriky, navštívili pak Madagaskar a odsud letěli do Indie. Nevím dodnes co se stalo, domů už se nikdy nevrátili a nikdo je nikdy už neviděl. Probíhalo tehdy rozsáhlé pátrání, ale nic nepřineslo. Babička chudinka z toho tehdy onemocněla a záhy nato zemřela. Byla to moje jediná rodina, nikoho už jsem na světě neměla. Přátelé a sousedé mi tehdy pomohli uspořádat pohřeb. Prý se to stává, na světě se denně ztratí spousta lidí a nikdo je už nikdy nevidí. Tak mne utěšovali tehdy moji sousedé a známí.

Chodil ke mně domů i policejní psycholog a také pastor. Bylo mi čím dál hůře, uzavřela jsem se do sebe a nakonec mne pastor přesvědčil, že mi může pomoci služba Bohu a klášter. Bylo mi to všechno jedno, chtěla jsem se uzavřít před celým světem, něco ve mně prostě odumřelo. Po roce rodiče prohlásili za mrtvé a já jsem přes advokátní kancelář prodala náš i babiččin dům. Část peněz jsem věnovala klášteru a na charitu, ostatní jsem si uložila na účet v bance. Teď se mi budou hodit.

Už jsem na to všechno téměř zapomněla, letos začátkem srpna se mi ale ozvali z policie, jestli bych jim mohla pomoci k identifikaci. Přijeli za mnou do kláštera policejní inspektor a soudní lékař, prý že někde v Indii objevili při archeologických průzkumech nějaká těla a mohli by to být moji pohřešovaní rodiče. Vzali si vzorky mého DNA a vyptávali se na různé věci ohledně zdravotního stavu mých rodičů. Jakmile jsem jim pověděla, že můj otec byl po operaci srdce a měl voperovaný kardiostimulátor, měli téměř jasno. Asi za 10 dnů mne navštívili znovu a předali mi úřední potvrzení, že nalezená těla jsou opravdu moji rodiče, Nick a Julia Wilsonovi. Poté byla převezena těla sem do Birminghamu a uspořádán smuteční obřad a kremace. Jejich urny jsem dala do naší hrobky na hřbitově, kde je i moje babička. Veškeré náklady byly financovány z pojistky rodičů, kterou měli vždy zařízenou na své turistické výpravy. Tak to je ten můj příběh, povídá Emily a opět se jí za lesknou oči.

Pohládím jí po vlasech a po tváři, dávám jí polibek na ústa. To je tedy příběh Emily, jako z nějakého thrilleru, říkám. A to se ti už z té Indie tehdy neozvali, netelefonovali?, ptám se. Ano, telefonovala mi mamka když přiletěli na letiště, myslím že to bylo město někde na jihu Indie, Bangalore, vlastně mi ještě za pár dní odtud přišla pohlednice, počkej, pohledám ji, mám ji schovanou. Emily vstává a jde dveřmi do ložnice. Já polykám naprázdno a pokoušejí se o mne mdloby, Bangalore, to přece nemůže být náhoda, že by ti dva co jsme je s Kabirem našli byli ti její rodiče? Co si to s námi kdo proboha hraje?, ptám se pro sebe. Uklidnil jsem se a napil se trochu vína ze skleničky. Emily za chvíli přišla, v ruce drží starou pohlednici a sedá si ke mně na pohovku, podívej, říká a podává mi ji. Bere si také skleničku a napije se. Prohlížím si tu pohlednici a jsem náhle zase v šoku.

To není možné, říkám si pro sebe. Na pohlednici je koláž čtyř snímků, jsou tam fotografie města a nějaké slavnosti. Jsou tam lidé v krojích jak jdou v průvodech ulicemi města. To by nebylo nic neobvyklého, ale na jednom tom snímku je hlouček lidí a vedle nich trochu vzadu stranou, jakoby v mlze, stojí nějaký starý pán, proboha, vždyť to je on, ten stařec Kamal. A na dalším snímku je ten dům, ano ten, který jsem vídal tolikrát ve svých snech. Málem mi pohlednice vypadla z rukou, zavrával jsem a opřel se do opěradla pohovky. Jsi v pořádku miláčku?, ptá se Emily. Jsi úplně bledý, co se stalo, není ti špatně? Promiň, jestli je to tím jídlem, snad to bylo v pořádku, vypadalo to čerstvě. Neomlouvej se lásko, není mi nic, jen jsem si na něco vzpomněl, říkám roztřeseným hlasem. Podívám se ještě jednou na tu pohlednici, jestli se mi to nezdá, ne zdá. Zase jej vidím, ten starý dům, ano ten co jsem tak často vídal ve svých snech, to přece nemůže být náhoda, jak se tohle jen všechno mohlo stát? Jak si rodiče Emily mohli ze všech pohlednic vybrat zrovna tuhle?, může s tím mít ten stařec Kamal něco společného? Spousta otázek a žádná odpověď...

Marku, miláčku, co se děje?, ptá se Emily náhle. Podívám se na ni a vidím zmatek v její tváři. Co se stalo lásko, pojď ke mně, už je to pryč, už jsem rodiče oplakala, já chci už jen tebe a s tebou nový život co nás čeká, říká a obejmeme mne. Obejmu ji také, políbíme se a je nám najednou spolu moc dobře. Sedíme takhle spolu dlouho do noci. Povídáme si a plánujeme, co nás všechno ještě čeká. Dohrála hudba a dohořela svíčka na stolku.

Je po půlnoci, je 21. prosince 2025, je zimní slunovrat. Jdeme si lehnout do ložnice a pomalu spokojeně usínáme. Rozhodl jsem se, že celou pravdu o jejích rodičích jí nikdy neřeknu, bude to tak lepší. A ten starý dům už jsem od toho dne nikdy ve svých snech neviděl...

Jsou věci mezi nebem a zemí...